

Cô Gái Đi Tìm Hạnh Phúc

Amanda Chong Wei - Zhen

Vài dòng về : AMANDA CHONG WEI - ZHEN
(TRANG ANH dịch)

Amanda Chong Wei - Zhen 15 tuổi. Cô bé người Singapore của Trường nữ sinh Raffles - đã nổi lên thành một hiện tượng trong làng văn chương của đảo quốc này. Cô vừa đoạt giải thưởng cao nhất trong cuộc thi viết truyện ngắn (bằng tiếng Anh) của Khối cộng đồng Anh sau khi vượt qua hơn 5.300 truyện ngắn dự thi từ 52 quốc gia trong khối.

Truyện ngắn *Cô gái đi tìm hạnh phúc* nói về sự mâu thuẫn thế hệ và mâu thuẫn giá trị trong một đất nước Singapore đang chuyển đổi nhanh chóng thành một quốc gia phát triển.

Xin được nhắc lại, tác giả truyện ngắn này chỉ mới... 15 tuổi)

nguồn: Báo Tuổi Trẻ (VN)

*

Bà cụ ngồi ở băng sau chiếc xe mui trần đang băng băng trên xa lộ, ghi chặt bịch nilông trên áo như sợ một cơn gió đến cuồn mát. Bà không quen với tốc độ cao như thế.

Cánh tay run run siết lại chiếc dây an toàn, song bà vẫn lưu ý không để các ngón tay sờ sùi chạm vào chiếc ghế da bóng lưỡng. Con gái bà đã dặn bà đừng làm bẩn ghế: “Má à, trên nền màu trắng dấu tay coi lộ liễu lắm đó”.

Con gái của bà, Bee Choo, vừa lái xe vừa tuôn vào chiếc điện thoại di động màu bạc mảnh mai những từ ngữ to tát mà một bà cụ già giỏi lắm cũng chỉ hiểu được lơ mơ: “tài chính”, “thanh toán”, “tài sản”, “đầu tư”.

Giọng nói của cô đánh, trầm và nghe là lạ. Bee Choo của bà ăn nói cứ như các cô gái nước ngoài trên truyền hình. Nó nói bằng giọng Mỹ cơ đấy. Bà cụ tặc lưỡi, về phật ý.

“Tôi dứt khoát không lấy. Bán quách nó đi!” - con gái bà giận dữ thốt lên, chân nhún ga tăng tốc. Những móng tay cắt tỉa hoàn hảo bồn chồn bầu chặt vào tay lái.

“Không giao dịch gì hết!” - cô quát lên, tắt máy di động rồi giận dữ quăng nó ra băng sau. Chiếc điện thoại đập trúng trán bà cụ rồi trượt xuống vạt áo. Bà cụ lặng lẽ nhặt lên, chia trả cho con gái.

- Con xin lỗi má - cô ta nói, bỏ hẳn giọng Mỹ, chuyển sang giọng Quan Thoại - con có một khách hàng lớn ở Mỹ. Có nhiều chuyện lộn xộn lắm.

Bà cụ gật đầu về am hiểu. Con gái bà làm ăn lớn và rất quan trọng.

Bee Choo nhìn mẹ qua kính chiếu hậu, tự hỏi không biết bà cụ đang nghĩ gì. Bộ mặt nhăn nheo của mẹ cô luôn mang cái vẻ khó hiểu nào đó.

Chuông điện thoại lại reo. Một âm thanh nhân tạo vui nhộn kiểu kỹ thuật số làm vỡ tan sự im lặng nặng trĩu.

- Beatrice hả! Đúng rồi, Elaine đây.

Elaine. Bà cụ nhìn mặt. Mình đặt tên nó là Elaine hồi nào đâu? Bà sức nhớ con gái bà có nói rằng một cái tên Anh là rất quan trọng cho việc “hòa mạng”, tên Trung Quốc người ta hay quên lắm.

- Ô, trưa nay tui gặp bồ không được đâu. Tui phải đưa bà cốt đi chùa làm mấy cái thủ tục lễ bái lắm lắm của bà.

Bà cốt. Bà cụ hiểu rõ lắm chứ, ấy là nói về bà. Con gái bà cứ tưởng rằng bà không nói ra thì có nghĩa là bà không hiểu gì.

- Ủ, biết rồi! Đem xe tui sẽ lắm đầy tàn nhang chứ gì?

Bà cụ dán mắt vào cặp môi cô con gái, tay bà bầu lầy bịch nilông đầy về phòng thủ. Chiếc xe êm ả rẽ vào sân chùa. Trông nó có phần lờ lợt bên sắc thái nhợt nhạt của nóc chùa cổ kính.

Bà cụ bước ra khỏi băng sau, thả những bước không vội vã về phía chính điện. Con gái bà cũng bước ra khỏi xe trong bộ y phục doanh nhân và giày cao gót. Cô rảo bước theo mẹ, vừa quệt lại son môi.

- Má, con đợi bên ngoài nhe. Con phải gọi điện thoại, có chuyện quan trọng lắm - cô nói, chẳng buồn che giấu sự ghê tởm mùi khói nhang.

Bà cụ rón rén bước vào chùa, chầm nén nhang. Bà cung kính quì xuống, lầm nhảm những lời cầu nguyện hằng ngày mà giờ đây bà đã thuộc lòng.

- Tạ ơn Trời Phật phù hộ độ trì cho con gái con mấy năm qua. Con cầu xin gì nó cũng đều được toại nguyện. Trẻ như nó mà đã có đủ mọi thứ trên đời.

- Nó có một căn nhà lớn với cả bể bơi, còn có cả người giúp việc nữa vì nó hay vụng về lắm, chẳng khâu vá, com nước gì được cả. Chuyện tình duyên của nó cũng sáng sủa nữa. Nó đang yêu một ang moh (phương ngữ, chỉ người Kavkaz) giàu có và đẹp trai lắm.

- Công ty của nó nay là công ty tài chính hàng đầu. Ngay đến đám đàn ông cũng phải tuân lệnh nó. Nó đang sống một cuộc đời hoàn hảo. Trời Phật đã ban cho nó mọi thứ, chỉ thiếu có mỗi hạnh phúc mà thôi.

- Con cầu xin Trời Phật tha thứ cho nó dù nó có hơi mất gốc do mãi mê chạy theo công danh.

- Điều Người trông thấy không đúng chút nào đâu. Nó rất có hiếu với con. Nó cho con một căn phòng trong ngôi nhà lớn của nó. Nó cũng chu cấp đầy đủ cho con. Nó hơi hỗn với con là vì con làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của nó. Phụ nữ trẻ không muốn bị mẹ già quấy rầy. Đó là do lỗi của con mà ra.

Bà cụ cầu nguyện thành khẩn đến mức nước mắt bà ứa ra.

Cuối cùng, bà cúi đầu lạy rồi cắm nén nhang cháy phân nửa vào chiếc lư chứa đầy tàn. Bà cúi lạy thêm một lần nữa.

Bà cụ đã cầu nguyện cho con gái suốt 32 năm nay rồi. Khi bụng bà tròn lẳn như trái dưa, bà đã đến chùa cầu xin một đứa con trai.

Rồi khi ngày sinh đến, đứa bé trượt ra khỏi bụng của bà. Nó khóc ré lên trông thật đáng yêu với những bấp

chân bù bụ, đôi má hồng hào, nhưng... đó là một bé gái, không làm lẫn vào đâu được nữa rồi.

Chồng bà véo bà, đấm bà vì bà đã sinh ra một đứa bé vô dụng, không thể làm việc cũng như bảo tồn dòng họ. Thế rồi người phụ nữ vẫn cứ trở lại chùa cùng với bé gái mới sinh bọc trong chiếc xà rồng đeo trước ngực. Bà cầu nguyện cho con gái bà lớn lên sẽ có đủ mọi thứ mà nó muốn. Chồng bà đã bỏ bà và bà cầu nguyện cho con bà về sau sẽ chẳng bao giờ phải lệ thuộc vào đàn ông.

Mỗi ngày bà cầu nguyện cho con bà trở thành một phụ nữ tuyệt vời, một phụ nữ mà chính bà không bao giờ vươn tới được do quá nhu mì và ít học. Một phụ nữ nengkan, tức có khả năng làm tất cả những thứ gì mình dự định. Một phụ nữ áp đặt sự ngưỡng mộ vào tận trái tim của mỗi người đàn ông. Khi con bé mở miệng nói, trần châu sẽ tuôn ra theo, và đàn ông sẽ phải lắng nghe nó. Nó sẽ không giống như mình, bà cụ vừa cầu nguyện vừa đăm đăm ngắm cô con gái đang ngày một lớn lên và tách xa khỏi bà, thường nói bằng một thứ ngôn ngữ mà bà khó khăn lắm mới hiểu nổi.

Bà ngắm nghía con gái của bà chuyển từ một bé gái ngoan ngoãn thành một cô gái công khai thách thức bà, gọi bà là laotu (cổ hủ). Nó muốn mẹ nó phải “hiện đại”, một từ quá mới không có trong tiếng Hoa. Giờ thì con gái bà đã trở nên quá thông minh đối với bà và bà cụ tự hỏi cứ sao bà lại cầu xin như thế.

Trời Phật đã luôn dễ dãi trước những lời cầu xin dai dẳng của bà nhưng của cải và công danh chảy vào như nước đã chôn đi cả cội nguồn của cô gái, và giờ đây cô đang đứng đó không khuôn mặt, không bản sắc, chỉ còn dính vào mảnh đất của tổ tiên bằng một sợi chỉ mong manh.

Con gái bà đã quên mất các giá trị của người mẹ. Những điều nó muốn thật quá sức phù du... Những ước muốn của phụ nữ hiện đại. Quyền lực, của cải, các cửa hàng thời trang cao cấp... Thế mà con gái bà vẫn chưa thể tìm thấy được hạnh phúc thực thụ. Bà cụ biết rằng không cần có nhiều thứ như thế người ta vẫn tìm được hạnh phúc.

Khi con gái bà từ giã cõi đời, tất cả những thứ mà nó có sẽ chẳng còn là gì nữa. Người ta sẽ nhìn lại những thành tích của nó và nói rằng nó là một phụ nữ tầm cỡ nhưng rồi nó sẽ bị quên lãng khi cơn gió đầu tiên lùa qua... giống như tro tàn còn lại của những chiếc xe mui trần và biệt thự bằng hàng mã.

Bà cụ mong sao nó sẽ quay đầu lại. Bà mong sao có thể xóa đi tất cả những hoài vọng lớn lao của mình và những lời cầu nguyện dành cho nó. Giờ đây bà chỉ còn mỗi một ước nguyện: làm sao cho con gái bà được hạnh phúc.

Bà nhìn ra cổng chùa. Bà thấy con gái bà đang nói chuyện điện thoại, chân mày nó nhíu lại vì giận dữ và lo lắng. Trên đỉnh cao cũng chẳng phải tốt lành gì, bà cụ thầm nghĩ. Từ trên đỉnh thì chỉ có một con đường để đi: đi xuống. Bà cụ tỉ mỉ tháo bạch nilông rồi đổ ra trước bệ thờ một bạch bee hoon (mì bột gạo).

Con gái bà thường chế nhạo bà chuyện cúng bái các vị Phật bằng sù. Sao bà có thể khăn vái thành khăn như thế và chờ đợi những mảnh sù ấy bay đến giúp đỡ?

Nhưng bản thân con gái của bà cũng có những vị thần của nó: những thần tượng của giàu sang, thành đạt và quyền lực mà nó lệ thuộc và thờ cúng mỗi ngày trong cuộc đời. Mỗi ngày là một sự truy tìm các thần tượng, và những thần tượng mà nó tôn thờ lại chẳng là gì cả so với vĩnh hằng. Tất cả những thứ mà con gái bà mong ước sẽ dần dần hút lấy sự sống bên trong nó, bỏ lại cho bà một chiếc vỏ sò vô hồn và rỗng tuếch trước bệ thờ.

Bà cụ lặng ngắm những que nhang. Hơi nóng bốc lên những xà cột ọp ẹp có nguy cơ sụp đổ bất cứ giây phút nào.

Phụ nữ hiện đại ngày nay, bà cụ thở dài nhần nhục khi cúi lạy lần cuối cùng về hướng đông để kết thúc buổi cầu nguyện. Phụ nữ hiện đại ngày nay muốn quá nhiều thứ đến mức đánh mất cả linh hồn rồi lại tự hỏi tại sao mình không tìm được nó.

Que nhang của bà tan ra thành lớp tro xám mịn. Bà gấp lại con gái ở ngoài cổng chùa. Về bên chôn, thất vọng vẫn nguyên vẹn trên khuôn mặt nó. Một biểu lộ trống tuếch, cứ như nó đang đào xới mảnh đất của những thềm muốn để tìm kiếm hạt mầm của hạnh phúc.

Hai mẹ con lẳng lặng leo lên chiếc xe mui trần, rồi cô gái đưa xe ra xa lộ, lần này không phóng nhanh như lúc đến.

- Má à, - Bee Choo mở lời - con không biết nói sao với má đây. Mark và con đã bàn chuyện này rồi, tụi con định bán nhà lớn. Thị trường nhà đất đang có ăn thành thử tụi con muốn kiếm người bán nhà, cỡ 7 triệu (đôla Singapore - ND) là được. Tụi con định kiếm một căn hộ khang trang nào đó. Có một căn ở phố Orchard hợp ý con lắm. Khi nào về đó, tụi con sẽ cho con bé làm nghỉ việc để có chỗ rộng rãi hơn...

Bà cụ gật gù về am hiểu. Bee Choo khó nhọc nuốt nước miếng.

- Tụi con sẽ mượn người tới dọn dẹp và ăn uống ở ngoài, thế là ổn. Nhưng con bé làm nghỉ rồi thì không có ai chăm sóc má. Má ở nhà một mình chắc là buồn dữ lắm. Với lại căn hộ cũng chật chội nữa.

- Tụi con suy nghĩ chuyện này lâu lắm rồi. Tụi con nghĩ tốt nhất là má đến sống ở chỗ mới. Có một căn nhà gần Hougang, một căn nhà của Giáo hội Công giáo. Nhà này tốt lắm, má à. -Bà cụ không hề ngước mặt. - Con đã đến đó rồi. Bà quản lý nói bà sẵn sàng nhận má. Nhà này vừa đẹp vừa có vườn tược, lại có cả đồng người già để làm bạn với má! Con đâu có nhiều thời gian để gần gũi má, ở đó thế nào má cũng vui hơn.

“Ồ đó má vui hơn thật mà,” cô gái lặp lại như để khẳng định với chính mình.

Lần này bà cụ không còn bịch nilông đựng thực phẩm nào để mà ghi chặt trên áo nữa rồi. Bà bậm môi siết lại đây an toàn, cứ như nó bảo vệ được bà trước cô con gái đang muốn tổng khứ bà đi.

Bà ngồi ngập vào trong chiếc ghế da, mặc cho đôi vai thõng xuống và các ngón tay in dấu trên lớp bọc ghế trắng muốt.

- Má? - con gái bà cất tiếng gọi, tìm kiếm bà qua chiếc kính chiếu hậu - Má ổn không vậy má?

Điều gì phải đến đã đến.

- Ổn mà - bà cụ nói chắc nịch, giọng bà lớn hơn bà dự định - nếu điều đó làm con hạnh phúc - bà hạ giọng nói thêm.

- Việc này là cho má cơ mà, má! Ở đó má sẽ hạnh phúc hơn. Mai má đến đó nhé! Con đã biếu con bé làm gói ghém đồ đặc cho má rồi - Elaine phấn khởi nói, chưa gì mà đầu óc đã hướng đến một đề mục mới trong lịch trình của cô.

- Con biết mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

Elaine toét miệng cười, cô cảm giác như vừa được giải thoát. Có thể việc tổng khứ bà mẹ sẽ giúp cô hạnh phúc hơn. Cô đã từng nghĩ đến điều đó. Hình như bà cụ là chướng ngại duy nhất trên con đường truy tìm hạnh phúc của cô. Giờ thì cô thấy sung sướng lắm.

Cô đã có mọi thứ mà bất kỳ người phụ nữ hiện đại nào cũng thèm muốn: tiền tài, địa vị, công danh, tình yêu, quyền lực... và bây giờ là tự do, không có bà mẹ và không có những lễ thói cổ hủ khiến cô bị luôn khó chịu. Phải, cô đã tự do!

Chiếc điện thoại reo lên, khẩn trương. Cô nhấc nó lên và đọc mẫu tin nhắn. “Thị trường chứng khoán tăng 10%!”. Tuyệt! Với cô, rõ ràng là mọi việc đang bắt đầu đi lên...

Và trong khi cô tìm kiếm ý nghĩa của cuộc đời qua ánh sáng chiếc màn ảnh điện thoại, bà cụ ngồi ở băng sau đã trở nên vô hình, và cô đã không thể trông thấy những giọt nước mắt của bà.